

letnik 36, številka 1-2/2020

vode počitka

revija za **evangelijsko duhovnost**

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka. Na zelenih pašnikih mi daje ležišče; k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

ZBRANO	4	Moč Božje ljubezni
POZABLJIVO	10	O Bogu in pajkovi mreži
SKESANO	12	Najlepša molitev v Svetem pismu
MATEMATIČNO	16	Božji algoritem odrešenja
PONOSNO	20	Ne sramujem se evangelija
ODLOČNO	22	Sklenil hoditi sem za Gospodom

ZGRAJENO	24	Duhovna hiša
EDINSTVENO	26	Enodušna molitev
ZDRUŽENO	28	Bog z nami
DOBRODOŠLO	30	Kdor je gostoljuben, postaja bogatejši
DOVZETNO	32	Kot otroci
STROKOVNO	34	Ali imamo v Svetem pismu dva Boga?
MODRO	34	Modrosti in citati

mag. Peter Golob, urednik
Moč Božje
ljubezni

**»Kdo nas bo ločil od Kristu-
sove ljubezni? Mar stiska ali
nadloga, preganjanje ali lako-
ta, nagota ali nevarnost ali
meč?« (Pismo Rimljanom
8,35)**

V 18. stoletju se je neka pobožna ženica soočala s težko boleznijo. Toda vso svojo skrb je posvečala svojemu sinu, ki je bil še malček. Kar je mogla in kolikor dolgo je mogla, ga je učila o Bogu in Božji ljubezni. Ko je umrla, je bil sin star 7 let. Ko je sin odrasel, je v življenju vztrajno zavračal vse materine nauke in ignoriral Boga. Odšel je služiti kruh na morje, kjer je naposled postal kapitan ladje, ki je trgovala s sužnji. Živel je tako umazano in pokvarjeno življenje, da se je celo njegova posadka čudila in zgražala nad njim. Nekega dne je bil tako pijan, da je padel čez krov ladje. Edina možnost, da bi ga posadka lahko rešila, je bila, da so ga v nogo ustrelili s harpuno, navezano na vrv, in potegnili na-

zaj na krov. To je bil edini način, da je ostal živ. Od takrat naprej je bil trajno poškodovan in je šepal. Ta moški je bil John Newton.

Newton se je kasneje v življenju odvrnil od hudobije in predal svoje življenje Bogu ter se posvetil služenju drugim. John je svojo šepavost dojemal kot stalni opomnik Božje neizmerne milosti. V njegovem primeru je ta Božja milost dobila ime »Neverjetna milost«. Tako se namreč v originalu imenuje svetovna krščanska uspešnica pesem Dar milosti (v angleškem jeziku Amazing Grace), ki jo je napisal prav ta John Newton. Newton je vsa prejšnja leta živel svobodno, brez moralnih zadržkov in družbenih ovir. Toda nič ga ni moglo ločiti in osvoboditi od moči nekdanjih materinih molitev, kaj šele od moči Božje ljubezni.

Vsakdanji tok življenja, naša človeška narava in nasploh miselnost tega sveta zmanjšujejo vpliv Božje ljubezni v naših življenjih. Tempo, delo, skrbi, hiteenje, preobremenjenost, konflikti, nervoza – vse to jemlje moč naši veri in nas odvrča od Boga. Visoka pričakovanja, slabe novice, zahtevne službe, priti-

ski, pomanjkanje časa, nenehne spremembe, bolezni, črno glede napovedi – vse to nas ustrahuje in utesnjuje.

V nacistični Nemčiji je živel neustrašni teolog in luteranski duhovnik Martin Niemoeller, ki je najbolj znan po tem, da je nasprotoval nacističnemu režimu v 30. letih prejšnjega stoletja. Sprva je bil član konzervativne nacionalistične stranke, ki je bila največja stranka pred vzponom nacistične stranke. Bil je podpornik Adolfa Hitlerja, vendar je kasneje postal eden izmed začetnikov tako imenovane Izpovedujoče cerkve, ki je zavrnila poslušnost takratni nacionalsocialistično usmerjeni Evangeličanski cerkvi.

Prelomnica v Niemoellerjevih političnih simpatijah se je zgodila januarja 1934, ko se je poleg dveh vplivnih evangeličanskih škofov srečal z Adolfom Hitlerjem, da bi razpravljali o pritiskih države na Cerkev. Ko je Niemoeller spoznal, da mu prisluškuje nemška tajna državna policija Gestapo, ki nadzira tudi vodstvo Cerkve, se je Hitlerju uprl. Druga dva škofa sta podpisala brezpogojno lojalnost tretjemu rajhu, Niemoeller pa je kljub grožnji s smrtjo Hitlerja zavrnil z

besedami, da mu je poslanstvo duhovnika in pričevalca za vero zaupal sam Bog ter mu tega niti sam Hitler niti nihče drug na tem svetu ne more odvzeti. Hitler je jezno odšel, pri tem so ubili predstojnika semenišča, kjer je bil Niemoeller zaposlen, kasneje so semenišče nacisti napadli še z bombami. Vendar Niemoeller je še naprej karizmatično pridigal evangelij po vsem Berlinu in ljudem govoril, da se je Cerkev preprosto znašla v preizkušnji.

Leta 1937 je Gestapo Niemoellerja poslal v zapor, kjer je bil 8 mesecev v samici. Obtožnica proti njemu je obsegala 14 natiptanih strani. Zjutraj, na dan sojenja, ga je uradnik v zeleni uniformi peljal na dolg sprehod in ga skozi grozljive prehode mimo celic za mučenje vodil do sodišča. Niemoellerja je začel prevzemati strah, misli so mu uhajale k družini, k Cerkvi in nenazadnje v taborišča smrti. Vse, kar mu je odzvanjalo v ušesih, so bili odmevi njegovih in paznikovih stopal. Nato je v srcu slišal glas, ki mu je zašepetal: **»GOSPODOVO ime je utrjen stolp, pravični se zateka vanj in je na varnem (Sveto pismo, Pregovori 18, 10).«** Ponovno je zaslišal

glas, ki mu je ponovil iste besede. Bil je komaj slišen tihi glas ljubečega Boga. Niemoeller se je otresel strahu, preplaval ga je neizmeren mir in spoznanje, da kristjane nič ne more ločiti od Božje ljubezni, niti nevera, niti dvom, niti notranji konflikt. Niemoeller se je na sodišču upravicistični državni kontroli nad Cerkvijo in je naslednjih sedem let, torej od leta 1938 do konca vojne leta 1945, preživel zaprt v koncentracijskih taboriščih Dachau in Sachsenhausen. Božji mir, ki ga je doživel tisti dan, ga je zaznamoval za vedno.

Ko so ga zaprli, se je začel globoko kesati, ker se pred začetkom vojne ni dovolj zavzemal za to, da bi pomagal žrtvam nacizma. Niemoeller, ki se je odvrnil od svojih nekdanjih nacionalističnih prepričanj, je postal eden od pobudnikov Stuttgartske izjave o priznanju krivde Evangeličanske cerkve v Nemčiji zaradi toleriranja nacizma.

V Pismu Rimljanom je zapisano: »... Imajo nas za klavne ovce. Toda v vseh teh prizkušnjah zmagujemo po njem [Bogu], ki nas je vzljubil.« (Sveto pismo, Pismo Rimljanom 8,36-37)

Duhovnik Milton Grannum iz Filadelfije iz ZDA je obiskal kolonijo gobavcev v Južni Ameriki. Doživel je nekaj, kar mu je za vselej spremenilo in zaznamovalo življenje. Namen njegovega obiska je bil, da bi molil z verujočimi, z njimi prepeval pesmi in slavil Boga in bolnikom bral Sveto pismo. Srečal je žensko po imenu Rose. Zaradi gobavosti so ji razpadle oči, zato je bila slepa. Njene roke in noge so bile strohnjene. Po njenem obrazu je tekla kri od pikov komarjev, ki jih z omrtvelimi rokami ni mogla odgnati. Grannum se je pripravljal, da bo molil zanjo. Vprašal jo je, za kaj naj moli. Gobava ženska ga je prosila, da naj moli zato, bi ji Bog dal moči, da bi mogla zdravnikom pokazati, da je Kristus v njenem srcu živ. Njena skrb ni bilo njeno lastno zdravje in življenje. Njeno srce je bilo polno moči Božje ljubezni.

Ob neki drugi priložnosti je duhovnik Jack Hilton iz Lancastra, prav tako iz ZDA, vodil bogoslužje v koloniji gobavcev na otoku Tobago. Neka ženska je bila s hrptom obrnjena proti prižnici. Ko se je obrnila, je Jack zagledal obraz, ki ga je opisal kot najbolj grozen obraz, kar jih je videl. Njen nos in uše-

sa so zgnili in jih ni bilo videti. Dvignila je roko in vprašala, ali lahko sedaj zapojemo pesem z naslovom »Štej dobrote dane od Boga«. Hiltona so premagala čustva in je moral od ganjenosti zapustiti prižnico. Nek sodelavec mu je dejal: »Predvidevam, da te pesmi ne boš mogel peti nikoli več.« Jack mu je odvrnil: »Še vedno jo bom pel, vendar nikoli več na isti način.«

Ljudje iz teh zgodb niso samo junaki in zmagovalci vere, ampak so mnogo več – so dokaz neskončne moči Božje ljubezni, ki se je razodela v Jezusu Kristusu. Kar apostol Pavel povzame z besedami: **»Kajti prepričan sem: ne smrt ne življenje ... nas ne bo moglo ločiti od Božje ljubezni v Kristusu Jezusu, našem Gospodu.« (Sveto pismo, Pismo Rimljanom 8,35)**

Zgodba iz knjige Ernesta Gordona z naslovom Čudež na reki Kwai, po kateri je bil posnet film Most na reki Kwai, govori o skupini škotskih vojakov, ki so jih japonski vojaki prisilili, da so v džungli gradili železnico. Vojaki, ki so bili pod velikim stresom in pritiski, so se sčasoma začeli obnašati barbarsko. Neko popoldne je zmanjkala ena

lopata. Nadzorni oficir je bil besen in je zahteval, da se ugotovi, kdo jo je izgubil ali ukradel. Nihče v enoti se ni javil in priznal. Oficir je vzel pištolo in vsem ujetnikom grozil, da jih bo pokončal na kraju samem, če se storilec, ki je ukradel lopato, ne bo predal. Nato je nek mož stopil naprej. Vedel je, da ga čaka smrt. Oficir je odložil pištolo, pobral eno od preostalih lopat in tega jetnika pred vsemi pretepel do smrti. Njegovo truplo so pustili tam za opomin ostalim.

Kmalu nato je sledilo drugo štetje orodja. Tokrat ni manjkala nobena lopata. Izkazalo se je, da je pri prvem štetju prišlo do napake in da v resnici ni bila ukradena ali izgubljena nobena lopata. Novica o tem se je čez celoten tabor razširila kot požar: nedolžen človek je umrl z namenom, da bi rešil ostale! To požrtvovalno dejanje je močno vplivalo na vse. Namesto da bi drug drugega še naprej obravnavali kot barbаре, so začeli drug drugega obravnavati kot brate.

Sčasoma so zavezniki osvobodili tabor in rešili zajete škotske vojake pred japonskimi četami. Osvobojeni škotski vojaki

so bili videti kot človeški okostnjaki, ki so se sprijaznili s svojo grozovito usodo in čakali na kruto smrt. Japonski vojaki pa so postali ujetniki, in sedaj bi se jim škotski vojaki lahko hitro maščevali, a se niso. Njihov odziv je bil nepričakovan. Pod vtisom dejanja svojega tovariša, ki se je žrtvoval za njih, so rekli: »Nič več sovraštva. Nič več ubijanja. Zdaj je čas odpuščanja.«

Moč Kristusove ljubezni je preobrazila vojake kljub strašnemu trpljenju, ki so ga bili deležni. Enaka moč Božje ljubezni je preobrazila tudi apostola Pavla, ki je zapisal že omenjeni odlomek v Pismu Rimljanom: **»Kajti prepričan sem: ne smrt ne življenje, ne angeli ne poglavarstva, ne sedanost, ne prihodnost, ne moči, ne visokost, ne globokost, ne kakršnakoli druga stvar nas ne bo mogla ločiti od Božje ljubezni v Kristusu Jezusu, našem Gospodu.«**

Povzeto po pridigi duhovnika Marka A. Roperja iz Arkansasa iz ZDA z originalnim naslovom The Power Of God's Love.

dr. Daniel Brkič
O Bogu in
pajkovi mreži

Dr. Daniel Brkič je pastor
Evangelijske cerkve Dobrega
pastirja Novo mesto in
profesor na protestantski
Teološki fakulteti Univerze v
Zagrebu.

Ali ste slišali zgodbo o pajku, ki se je zadušil? Nekega jutra se je spustil po trdni niti z visokega drevesa in pod njim spredel mrežo. Čez dan jo je še znatno povečal in s pomočjo nje nalovil veliko hrane. Zvečer je mrežo še enkrat zadovoljno obkrožil. Nanjo je bil nadvse ponosen. Medtem se je še enkrat zazrl na nit, po kateri se je zjutraj spustil z drevesa. Ob napor-nem dnevnem delu in ob vese-lju zaradi obilnega ulova mrče-sa je pozabil, čemu sploh glav-na nit služi. Prepričan je bil, da je nepotrebna, zato jo je pre-griznil. In pajkova mreža se je v hipu podrla in pajka čez in čez ovila ter ga zadušila.

Pajkova zgodba me spomni na naš odnos do Boga. Človeštvo

nujno potrebuje navpično nit povezave z Bogom, kajti brez nje se vsaka družba slej ko prej sesuje. Glavno nit potrebujemo zato, ker ravno ona vse drži skupaj. Od nje je odvisno naše življenje. A kaj ko znova in znova pozabljamo na Boga, ker se nam zdi nepotreben in odveč. Pozabljamo, da svet, ki je proti Bogu, postaja svet, ki je proti človeku. Nad tem bi morali biti zaskrbljeni. Človek mora nego-vati odnos s svojim Bogom. Reševati probleme brez Boga je domišljavost. Namišljena neod-visnost od Boga človeka ne osvobaja zares. Vsaka človeška diktatura je napad na etični zakon, ki je obvezujoče dostojanstvo duha. Vsi bi se morali bati brezbožne družbe, tudi neverujoči. Kajti kjer ni merila za vrednote, etika zataji.

Ker nam je Bog prvi spregovori-l, mu moramo pozorno pri-sluhniti, saj Bog ni naš vsiljivi tekme-c, ampak glavna nit, ki vse vzdržuje v obstoju. Življenje brez Boga nima objektivnega smisla, namena, ne motivacije za življenje. Takšna družba je nesrečna in je prazna v sebi. Čudi me, da je človek tako hitro zadovoljen živeti tako osiroma-šeno in mu življenje brez Boga zadostuje. Do Boga, ki je naša

glavna nit, se ne smemo obnašati tako brezбриžno in nepremišljeno, kot je to počel pajek. Brez te niti se povečujejo negotovost, obup, strah in zlo. Kjer Boga izključimo, družba razpada. Nekateri uporno govorijo o miru brez Boga, a je to protislovno. Katastrofalne posledice poskusov izgradnje sveta brez

Boga na veliko občutimo. Modri Dostojevski je glede tega pravilno priostril, ko je zapisal: »Če ni Boga, je vse dovoljeno!«

V središču krščanstva ni Sveto pismo kot knjiga, ampak oseba – Jezus Kristus. Svet potrebuje Kristusa, ki je vidna objava nevidnega Boga ljubezni.

dr. Daniel Brkič

Najlepša molitev v Svetem pismu

»Nekaterim, ki so zaupali vase, da so pravični, in so zaničevali druge, je povedal tole priliko: »Dva človeka sta šla v tempelj moliti: eden je bil farizej, drugi cestninar. Farizej se je postavil in pri sebi (k) sebi molil takóle: »Bog, zahvaljujem se ti, da nisem kakor drugi ljudje: grabežljivci, krivičniki, prešuštniki ali tudi kakor ta cestninar. Postim se dvakrat na teden in desetino dajem od vsega, kar dobim.« Cestninar pa je stal daleč proč in še oči ni hotel vzdigniti proti nebu, ampak se je tolkel po prsih in govoril: »Bog, bodi milostljiv meni grešniku!« Povem vam, ta je šel opravičen domov, oni pa ne; kajti vsak, kdor se povišuje, bo ponižan, in kdor se ponižuje, bo povišan.« (Lk 18,9-14)

Jezus je v priliki, ki jo je uporabil kot učni pripomoček, name-noma postavil dva nasprotujoča si lika, da bi nas naučil pravilno moliti. Farizej - naduti, sebični, bahavi, dvolični, svetniški, samovšečni postavljajč in pobož-

njakar je vero hlinil. Farizej pomeni v hebrejščini *ločen od ostalih*. Če iščemo v njegovih ustih eno samo besedo, podobno molitvi, je ne bomo našli (Avguštin). Ponosen je bil na svoje verske dosežke. Osredotočen je bil nase, ne na Boga. Verjel je, da bo s svojo dolgo molitvijo Boga navdušil.

Pred Bogom sta stala dva človeka, a molil je samo tisti, ki je iskal vse od Boga. Od Boga išče vse samo tisti, ki pri sebi ne išče ničesar, razen svojega greha. Bolj ko se povzdiguješ in poveličuješ pred Bogom, bolj on postaja nedostopen na svojem prestolu. Bolj ko se spuščáš k svoji majhnosti, bolj ti Bog prihaja naproti (Avguštin). Jezusov komentar je kratek in jasen: Kdor se povišuje, bo ponižan, in kdor se ponižuje, bo povišan.

Farizeji so sebe smatrali za duhovno buržoazijo, cestninarje (pobiralce cestnine in izterjevalce davkov) pa so razglasili za največje grešnike, narodne izdajalce in verske nečistnike. Farizej je vstopil v tempelj z dvignjeno glavo in se je postavil spredaj, da bi ga vsi videli. Prišel je nastopat. Njegova molitev je bila gledališka predstava,

polna samohvale. Po številu besed je petkrat daljša od cestninarjeve. V molitvi se je pohvalil, da se posti dvakrat na teden, čeprav je bil post po postavi predpisan le enkrat letno, na spravni dan. Postil se je vsak ponedeljek in četrtek, ko je bil tržni in sodni dan, in so prišli v mesto tudi podeželani, da je lahko razkazoval svojo duhovnost. Pohvalil se je, da daje desetino od vsega, celo od mete, kopra, kumine in rutice, ne le od vina, olja in žita, kot je veleval predpis. Nič ni narobe s pravili. Vsaka družina, organizacija, cerkev, država jih ima. Narobe je, da ni uvidel, da jih tudi on krši. Domišljanje o lastni pravičnosti ne rešuje nikogar. V svoji dolgi molitvi, pravzaprav monologu, je hvalil sebe rekoč, da ni grabežljivec, krivčnik, prešuštnik ali kakor *tisti cestninar*. Bog ne potrebuje naših izračunov, ampak našo iskrenost. Farizej ni molil, ampak je Boga obveščal o sebi. Ni hvalil Boga, ampak sebe. Ni oboževal Boga, ampak sebe. Boga je zlorabil za svojo promocijo: »Bog, zahvaljujem se ti ...« Smešna kombinacija besed, kajne? V resnici se je ves čas zahvaljeval sebi in sebe postavljaj v središče pozornosti. Hotel je narediti dober vtis. V

svoji preračunljivosti je zahteval od Boga protiuslugo, prepričan, da je Bog celo njegov dolžnik. Religija je naredila iz njega hinavca. Bogu se svetohlinstvo gnusi. Postavil si je spomenik nad grobom svojega mrtvega srca, nanj pa je vklesal svoje leporečno hvalisanje.

Prva Cerkev je učila, da je zlodej farizeja toliko preslepil in prevaral, da je izgubil budnost. To so utemeljili z Božjo Besedo, ki pravi: »Če rečemo, da smo brez greha, sami sebe varamo in resnice ni v nas. Če pa svoje grehe priznavamo, nam jih bo odpustil in nas očistil vse krivičnosti, saj je zvest in pravičen.« (1 Jn 1,8-9) Ciril Aleksandrijski je pridigal, da je bilo to, kar je v molitvi našteval farizej, celo demonsko. Kajti Bog napuh (hibris) sovraži. Napuh je naredil iz luciferja, angela svetlobe, hudiča.

Farizej je užival v moralistični religiji, cestninar pa v Božji milosti. Dobro, da Jezus ni prišel klicat pravičnih, ampak grešnike. Farizej je molil prvi, kot elita. Širokoustil se je. O sebi je povedal vse najboljše, o drugem pa vse najslabše. O, ta nesrečni osebni zaimek – jaz, ego. Pričakoval je, da mu bo

celo Bog čestital. Rabin Simeon Ben Jocai je nekoč dejal: »Če sta na svetu samo dva pravična človeka, sva to jaz in moj sin; če pa je pravičen samo en človek, potem sem to jaz.« Farizej je delal ravno to, kar je Jezus v učenju o molitvi obsodil: »Kadar molite, ne bodite kakor hinavci. Ti namreč radi molijo stoje po shodnicah ..., da se pokažejo ljudem. Resnično povem vam: Dobili so svoje plačilo.« (Mt 6,5)

Cestninarjeva molitev je bila drugačna. Stal je daleč proč, ker je bil s srcem Bogu blizu. Oči ni hotel dvigniti proti nebu, ker je videl svoj greh. Njegova molitev je bila iskrena, odkrita, preprosta, kratka in brez svetih fraz. Rekel je le: Bog, bodi milostljiv meni grešniku! To molitev imenujem *sveti telegram*, ki ga grešnik pošilja v nebesa. On ni prišel na razstavo svoje duhovnosti. Njegova publika je bil Gospod Bog. Dojel je, da je molitev več kot so besede; je odnos z Bogom. Molitev *Bog, bodi milostljiv (hilasthēti) meni grešniku* pomeni *Bog, naj se ugasi tvoja pravična jeza nad mano*. Izak Sirski je zapisal: »Gospod, če si usmiljen in pravičen do pravičnih, ni v tem nič nenavadnega. Če rešuješ čiste,

ne delaš nič občudovanja vrednega, kajti oni so tega vredni. Toda če odpustiš meni, grešniku, je to največji čudež Božjega usmiljenja ... Kdor spozna in prizna svoje grehe, je večji kakor tisti, ki obudi mrtvega človeka. Kdor prosi za milost, je večji kakor tisti, ki poučuje ves svet. Kdor spozna svojo slabost in majhnost, je večji, kot če bi videl Vstalega Gospoda in vse angele.«

Cestninarjeva kratka molitev *Bog, bodi milostljiv meni grešniku* je bila uslišana takoj. »Vedno imejte v srcu to molitev in boste rešeni. Kyrie Eleison! Gospod, usmili se!« (Ciril Aleksandrijski) Za Boga so kratke molitve dovolj dolge (C. H. Spurgeon). Ne bomo uslišani zaradi številnih besed (krščanske mantre), ampak zaradi kratke, pogoste in vztrajne molitve v veri. Vera takoj vé, kaj hoče (Martin Luther). »Tvoja molitev naj bo preprosta in kratka. Ko moliš, si ne prizadevaj uporabljati veliko besed, da te um ne bi motil pri iskanju in izbiranju besed, tvoj duh pa bi se medtem raztresel.« (sv. Janez Klimak) Na koncu postane molitev tako in tako ena sama beseda – Jezus, kar pomeni *Bog rešuje*.

Bog nima niti priložnosti, da bi greh videl, ker ne vidi drugega, razen lastno odpuščanje. Naš največji greh je pravzaprav ta, da nočemo biti grešniki. Božja milost presega človeške zamisli o pravičnosti. Kako malo vemo o tem, kaj Bog čuti do grešnikov. Zaradi Božjega usmiljenja postajajo poslednji prvi, zaradi pomanjkanja ljubezni pa postajajo prvi poslednji.

Končno, dva človeka sta se vrnila iz templja domov. Farizej se je vrnil slabši kot je prišel, cestnar pa opravičen. Cestnar je prišel v tempelj kot grešnik, odšel pa je opravičen (dedikaiomenos), kar pomeni, da ga je Bog razglasil za pravičnega, ker je verjel v Božje usmiljenje. Paziti moram, da ne padem v nastavljeno hudičevo past in bi molil: *Bog, zahvaljujem se ti, da nisem kakor ta farizej*. Svetost je več kot svetništvo. Da odletim v raj, sta potrebni dve krili svetosti: ponižnost in ljubezen (sv. Kozmos iz Etolije). Molitev *Bog, bodi milostljiv meni grešniku* je najlepša molitev v Svetem pismu.

Nekoč davno je neki kralj povabil na kraljevo svečanost ob državnem prazniku glasbenika harfista. Zbranih je bilo veliko

imenitnežev. Ko je harfist brenkal po strunah harfe in igral, je pojoč izgovarjal le besede sebi v prid in v svojo slavo. Balada za balado je slavila njegova potovanja, njegov čeden videz, ljubezenske avanture, talente, vrline, dosežke in podvige. Ko je bilo praznovanja konec, je harfist kralju rekel: »Vaša visokost, ponižno vas prosim za izplačilo.« Kralj mu je rekel: »Prepevali ste samo o sebi, nič pa o kralju, deželi in ljudeh. Bдите sami svoj plačnik.« Harfist mu je oporekal: »Ali nisem lepo pel? Ali nimam lepega glasu in čudovitega glasbenega daru?« Kralj mu je ostro odvrnil: »Toliko huje za vašo ošabnost. Izginite mi izpred oči. Nikoli več ne boste igrali v mojem kraljestvu.« *Kajti vsak, kdor se povišuje, bo ponižan, in kdor se ponižuje, bo povišan.*

Vabim k molitvi *Bog, bodi milostljiv meni grešniku*. To je najlepša molitev v Svetem pismu. Morda bo prvič v življenju iskrena. Pošljimo ta sveti telegram v nebesa. Morebiti ne bo več nikoli v življenju tako ugodne priložnosti, da bi prosili Boga za odpuščanje grehov.

dr. Katja Brkič Golob
Božji algoritem
odrešenja

Dr. Katja Brkič Golob je teologinja, klinična psihologinja in psihoterapevtka, predavateljica na protestantski Teološki fakulteti Univerze v Zagrebu ter duhovnica in voditeljica slavilne in glasbene skupine v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Svetovno znani krščanski pisatelj C. S. Lewis je v knjigi z naslovom Zadnja bitka, ki je zadnja iz serije Zgodb iz Narnije, zelo enostavno opisal najboljši, najenostavnejši in predvsem zelo dobro preverjen algoritem za odrešenje ljudi. Zapisal je: »Nekoč davno je v našem človeškem svetu ravno preprost betlehemski hlevček imel nekaj, kar je bilo in še vedno je mnogo večje kot naš celotni svet in naš celotni um.« S tem je seveda mislil na rojstvo Jezusa Kristusa pred približno 2000 leti.

In ravno o tem govori tudi vrstica iz Svetega pisma, iz Pisma Titu 2,11, ki pravi takole: »Razodela se je namreč Božja milost, ki rešuje vse ljudi.« Naj na kratko v treh točkah predstavim ta Božji algoritem za odrešenje ljudi.

1 Odrešenje = Milost

Božja milost se je razodela na prvi božič. Slovar slovenskega knjižnega jezika milost opiše kot usmiljenje, sočutje, dobrototen in prizanesljiv odnos, nadnaraven dar za odrešenje, nekaj, kar si posameznik glede na svoja dejanja ne zasluži.

Ko apostol Pavel piše o tem, da se je razodela Božja milost, govori o Osebi, ne pa o nekem abstraktnem teološkem pojmu. Milost, o kateri govori Sveto pismo, ima namreč unikaten Božji prstni odtis. Milost se je razodela v Osebi Jezusa Kristusa, ki je živel med nami, umrl na križu, vstal od mrtvih in nas odrešil. Ta milost nas je povsem razorožila pred težo greha in pred težo smrti, zato je to največji dar, ki ga je človeštvo kadarkoli prejelo. Ta dar nima omejenega roka trajanja, da bi se pokvaril. Prav tako ga nikoli ne bo zmanjkalo in ga ne

rabimo vsako leto znova kupiti. Tega daru se ne moremo nikoli naveličati. Pri milosti namreč ne gre za vprašanje, kaj mi kot ljudje lahko storimo za Boga, pač pa kaj je Bog storil za nas. In bistvo sporočila rojstva Jezusa Kristusa je milost. Jezus Kristus, ki poseblja to milost, je umrl namesto nas na križu, s čimer nas je pomilostil in rešil pred smrtjo.

2 Odrešenje = Milost x vera

Moderni človek digitalizirane dobe 3. tisočletja se po vseh raziskavah sooča z epidemijo hudega virusa, ki mu rečemo osamljenost. Naša družba se je znašla pred težkim izpitom, ko je na test postavljeno vprašanje obstoja človeške civilizacije. Porast globalnega segrevanja, uničevanja Zemlje, kroničnega pomanjkanja časa, izbruh težkih boleznih, nesigurnost glede zaužite hrane v nas vzbujajo dvom v lastni obstoj, saj se globoko v naših srcih skriva močan strah pred lastno minljivostjo in smrtjo. Kako se lahko s tem soočimo?

Rekli smo, da se je na prvi božič razodela Božja milost. Pomembno je, da to verujemo. Kajti nasprotje dvoma je vera,

nasprotje nesigurnosti je gotovost, nasprotje strahu pa je zupanje. In vse to je vera. Verujemo s srcem, ne samo z razumom. Pa vendar vera ni skok na slepo, pač pa je razumen korak, ki temelji na dobrih dokazih. Vera je tesen, intimen odnos med mano in Bogom. Je prijateljstvo z Bogom. Samo po veri v Kristusa, v to milost, smo lahko odrešeni. C. S. Lewis je dejal: »V Kristusa verujem ravno tako kot verjamem, da je sonce vzšlo – pa ne samo zato, ker ga vidim, pač pa ker zaradi njega vidim vse, kar je okoli mene.«

3 Odrešenje = Milost x vera x radost, upanje, odpuščanje

In končno, milost in vera v Boga sta razloga, da pesmi, ki oznanjajo veselo vest, lahko odmevajo v naših srcih tudi, ko se luči okoli nas ugasnejo. Milost in radost gresta z roko v roki. V grškem izvirnem jeziku, v katerem je zapisana Nova zaveza, imata besedi milost in radost (ali veselje) enak koren (haris – hara), zato ne čudi, da Božja zgodba odrešenja govori o veselju in radosti, saj že na samem začetku Nove zaveze angel oznani **veselo vest**, da se je rodil Odrešenik. Milost torej

prinaša veselje, z drugimi besedami Bog prinaša v naše življenje radost. Bog prinaša v naše življenje odpuščanje. Bog nam v Sinu Jezusu Kristusu prinaša upanje.

Upanje pa apostol Pavel vidi tudi v tem, ko pravi, da se je Božja milost razodela za vse ljudi. Pismo Titu je bilo napisano v času, ko so bile razlike med gospodarji in sužnji ter razlike med judi in pogani velike. Zato pisec naglašča, da je milost dana vsem ljudem. Tudi danes so po svetu razlike med ljudmi velike, toda Bog se je razodel vsem, ne glede na spol, raso, versko in politično pripadnost, življenjski nazor. Nekdo je nekoč zapisal: »Nihče ni moralno tako dober, da ne bi potreboval odrešujoče Božje milosti, in nihče ni moralno tako slab, da bi bil izven dosega Božje milosti.«

Zaključek

Kljub številnim dogajanjem na odru človeške zgodovine sta Bog in Božje sporočilo odrešitve še vedno ista: »Razodela se je Božja milost, ki odrešuje vse ljudi.« Kaj bomo ljudje 3. tisočletja storili z »Bogom, ki odrešuje vse ljudi«?

Danilo Jovanović **Ne sramujem se** **evangelija**

Danilo Jovanović je teolog in duhovnik ter sodelavec pri vodenju molitvenih bogoslužij v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Krščanski manifest letošnjega leta je: »Ne sramujem se evangelija.«

Kolikokrat smo se sramovali evangelija? Kolikokrat sem se delal, kot da se oznanjanje Kristusa mene ne tiče? Živimo v zelo demokratični in svobodni državi. Bog nam je dal možnost, da lahko veliko pričujemo o Božjem odrešenju. Toda, ko pride priložnost, velikokrat odpovem...

Ni problem pri Bogu, kajti Bog želi, da se zveliča ves svet. Ni problem pri ljudeh, kajti ljudje smo žejni resnice in milosti. Problem je v meni. Jaz nimam moči in jaz sem tisti, ki je tiho. Naš Bog je vsemogočen in nihče mu ni enak. Lahko bi odrešil

cel svet. Nihče se mu ne more zoperstaviti. Toda Bog je dal človeku svobodno voljo. Bog želi delati in sodelovati s človekom, s tabo in z mano.

Preden je šel Jezus nazaj k Očetu, je svoje učence pooblastil za delo evangelizacije. V Matejevem evangeliju 28,18-20 je zapisano: »Jezus je pristopil in jim spregovoril: 'Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence: krščujte jih v ime Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih izpolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal! In glejte: jaz sem z vami vse dni do konca sveta.'«

V tem odstavku lahko izpostavimo tri zelo pomembne stvari:

1 »Dana mi je vsa oblast.«

Bog Oče je dal Jezusu vsa pooblastila za odrešenje. Nihče drug me ne more odrešiti, razen Gospod Jezus Kristus, ki je dal življenje za ta svet.

2 »Pojdite torej.«

Jezus noče pasivnih učencev, ampak aktivne in delovne. Torej kristjane, ki so pripravljeni iti in hoditi za Bogom. Tiste, ki hočejo služiti in trpeti zasramovanje.

3 »Jaz sem z vami vse dni.«
To je naše zagotovilo, da nismo sami, ampak da je Bog vedno s svojimi učenci, ki opravljajo to poslanstvo oznanjevanja.

Jezus je v tem odlomku uporabil zelo veliko glagolov: Pojdite, naredite, krščujte, učite. Delo odrešenja je Božje delo. Oblast je Jezusova in on je z nami. Vendar brez naše poslušnosti in npora se ne bo nič zgodilo. Božja zapoved in naročilo veljata še danes. Bog še vedno pričakuje naš angažma.

Aktiven kristjan je le tisti, ki se ne sramuje evangelija. Če bi se apostoli sramovali evangelija, ne bi bilo Cerkve in mi, ljudje 21. stoletja, morda ne bi nikoli slišali evangelija. Če bi se Luter in Trubar sramovala evangelija, Cerkev ne bi doživela reformacije. Zato prosimo Boga, da nam pomaga, da pričujemo o Božjem odrešenju. Prosimo ga za modrost, za pogum, da bomo lahko odnesli evangelij v vsako vas, na vsako delovno mesto, v vsako družino.

dr. Katja Brkič Golob
Sklenil hoditi
sem za
Gospodom

Prebrala sem resnično zgodbo, ki govori o nastanku ene izmed pesmi, ki je po izvedbi in vsebini videti enostavna in nepomembna. Gre za pesem »Sklenil hoditi sem za Gospodom«. Pred 150 leti je bilo v Walesu veliko versko prebujenje. Številni misijonarji so se v tem obdobju preselili v severovzhodno Indijo, kjer so oznanjali evangelij. Nekemu misijonarju je po dolgem času uspelo, da je njegovo oznanjevanje obrodilo sad. Spreobrnil in krščansko vero je sprejel mlad mož pa tudi njegova žena in oba njuna otroka. Ko je poglavar plemena slišal, kaj se je zgodilo, je za to družino odredil javno usmrnitev. Mladega in komaj spreobrnjenega moža je vprašal, ali se odpoveduje svoji veri. Mladi kristjan pa je namesto odgovora začel peti pesem, ki jo je sam sestavil: *Sklenil hoditi sem za Gospodom, nazaj oziral se ne bom*. Ko je poglavar to slišal, je pri priči usmrtil njegova

dva otroka. Nato ga je poglavar plemena ponovno vprašal, ali se odpoveduje svoji veri. Mož pa je nadaljeval s petjem: *Naj bo kar hoče, za njim bom hodil, nazaj oziral se ne bom*. Pri priči je poglavar plemena usmrtil njegovo ženo. Nato ga je poglavar še zadnjič vprašal, ali se odpoveduje veri, in mladi mož je zapel: *On je pred mano, a svet za mano. Nazaj oziral se ne bom*. Potem je nadaljeval: *Mu boste z mano še vi sledili, nazaj oziral se ne bom*. V tem trenutku je poglavar umoril tudi mladega moža.

Ko so bili vsi navzoči na tem, da bi zapustili kraj linčanja, se je v poglavarju nekaj zlomilo. Začel se je spraševati, zakaj bi ta mož, njegova žena in oba otroka umrli za človeka, ki je živel v čisto drugi deželi, na drugem kontinentu, in še to pred 2000 leti... Nekaj posebnega mora biti v tem Jezusu... V trenutku se je začel kesati za povzročene smrti. Poglavar in celotna vas se je spreobrnila in sprejela vero v Odrešenika in Gospoda Jezusa Kristusa. Pesem »Sklenil hoditi sem za Gospodom« pa je postala prepoznavna pesem plemena Garo, ki živi v zvezni državi Asam, v Indiji.

Ali smo pripravljeni slediti Kristusu, čigar ime ima moč, da zlomi tudi najtrše srce? Če smo, potem tudi z veseljem in z

radostjo v srcu prepevajmo pesem, ki jo je pel mož iz omenjene zgodbe, ki pravi »Sklenil hoditi sem za Gospodom.«

Rebeka Jovanović **Duhovna hiša**

Rebeka Jovanović je sodelavka pri vodenju molitvenih bogoslužij v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Ste kdaj opazovali ptice, kako gradijo svoja gnezda? Včasih morajo leteti zelo daleč, da zberejo primeren material za gnezdo. Ko je gnezdo skoraj narejeno in pripravljeno, da se izvalijo jajca, pa jim lahko vreme, človek ali žival gnezdo nenkrat uniči. In ves njihov trud je uničen. Ampak, a se ptice zaradi tega ustavijo? Si premislijo in se razjezijo in tisto leto zanalašč ne valijo jajc? Nikakor ne. Svoje delo nadaljujejo in spet gradijo, dokler ni gnezdo ponovno pripravljeno za valjenje jajc in za mladiče. Poleg vsega tega pa je zanimivo tudi to, da gnezdo ni ptičji večni dom, ampak le začasna valilnica, ki izgubi svoj pomen takoj, ko mladiči zapustijo gnezda.

Tudi mi imamočasne domove, za katere se trudimo, da si

jih uredimo po svojih zmožnostih. Zelo smo ponosni, če nas kdo pohvali, kako lepa stanovanja ali hiše imamo. Kaj pa naša duhovna hiša, hiša našega srca? Duhovna hiša je nevidna, ampak večna. Koliko časa porabimo za čiščenje svojega srca, misli? To duhovno hišo si bo nekoč ogledoval Bog, ko bomo polagali račun o svojem življenju...

Mogoče se sprašujemo, kaj moramo narediti, da ohranimo svojo duhovno hišo, da ohranimo svoje srce neoporečno. Hiša, ki je prazna, začne z leti propadati, ker ni življenja v njej. In ravno tako se lahko zgodi z duhovno hišo. Če ni življenja in Božjega Duha v mojem srcu, začnem propadati. Če ne obnavljam duhovnega človeka v sebi, če ne molim in ne rastem v milosti in resnici pod okriljem Cerkve, je moja duhovna hiša v slabem stanju in je potrebna čimprejšnje obnove.

Moja »duhovna« hiša se lahko sesuje, če je ne vzdržujem in ne skrbim zanjo. Zato se moja današnja molitev glasi: »Čisto zdaj srce, Bog ustvari mi in obnovi me, naj bom kakor ti. Ti si lončar moj, jaz glina sem. Bog, obnovi me.«

Lea Brkič **Enodušna** **molitev**

Lea Brkič je voditeljica veroučnih aktivnosti ter animatorka in moderatorka na področju družbenih dejavnosti v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

V Apostolskih delih beremo, da sta se morala Jezusova učenca Peter in Janez zagovarjati pred judovskimi višjimi duhovniki zato, ker je hromi človek, ki je sedel ob tempeljskih vratih, ozdravel, kar je vzbudilo veliko zanimanje. Zaprli so ju celo v ječo za eno noč in ju potem odpustili z navodilom, naj nikomur več ne govorita o Jezusu. Peter in Janez sta se po tem dogodku odpravila »k svojim« vernikom ter jim povedala, kaj sta doživela. Sledil je odgovor Cerkve: »Ob njunih besedah so verniki enodušno povzdignili glas k Bogu in molili ...« (Apd 4,24)

Kaj je enodušna molitev? Verniki so poslušali Janezovo in

Petrovo sporočilo, nakar so takoj ukrepali. Niso pametovali, zakaj nista višjim duhovnikom odgovarjala drugače. Niso negodovali, kako nepravična je oblast, da zapira v ječo nedolžne ljudi, niti niso pristopili malodušno: »Ne skrbite, se bo že nekako izteklo.« Natančno so vedeli, kaj morajo storiti in na koga se morajo obrniti. V tem so bili enodušni. To je pogoj uspešne molitve. Čeprav jih je bilo veliko, so molili tako, kot bi vsi postali »ena duša«. Sama beseda »enodušno« to potrjuje.

V enodušni molitvi ne izstopajo osebni interesi, ampak je cilj skupni interes. Tudi če prošnja, za katero molimo, ni naš osebni problem, molimo tako, kot bi šlo za nas, zato se s prošnjo poistovetimo. Ko molimo doma sami, ni potrebe po enodušnosti. Ko smo na skupnem molitvenem bogoslužju, pa je enodušnost pomembna. Da jo dosežemo, potrebujemo Svetega Duha, ki je vez edinstnosti. Ko smo na skupni molitvi, naših osebnih problemov ni možno odložiti pred vrati cerkve, a moramo kljub temu našo pozornost preusmeriti k skupnemu molitvenemu cilju in graditi enodušnost.

To velja tudi za enodušno molitev slavljenja. Primerjamo jo lahko z zelo ubranim pevskim zborom. V njem so pevci različnih starosti, barv in višin glasu, vendar vsi pojejo isto pesem. Tudi če je pesem večglasna, se sliši čudovita harmonija ene same pesmi. Zagotovo ima vsak član pevskega zbora kakšno

svojo pesem, ki mu je posebej všeč in jo rad poje. Vendar ko poje z drugimi, poje pesem, ki je v programu pevskega zbora skupaj s celotnim pevskim zborom. Kadarkoli smo na skupni molitvi, imejmo v mislih, da vsak posameznik prispeva k temu, da je molitev enodušna.

Tjaša Golobič Štucin **Bog z nami**

Tjaša Golobič Štucin je teologinja, sociologinja in pedagoginja ter voditeljica skavtske skupine »Royal Rangers« v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Kmalu po novem letu smo lahko začutili, v kako napetem in zaskrbljujočem času živimo. Odmevajo različni dogodki, ki se dogajajo po svetu in čutiti je nelagodje ter strah med ljudmi. Kaj nas čaka? Kaj bo z našim svetom?

Kako v takšnem svetu ohraniti mir in stanovitnost, brez da bi se pred življenjem skriili?

Bog vse tolažbe je takole spodbujal svojega služabnika Izraela: »Ne boj se, saj sem s teboj, nikar se plaho ne oziraj, saj sem jaz tvoj Bog. Okrepil te bom in ti pomagal,

podpiral te bom z desnico svoje pravičnosti.« In ker Bog ni želel ostati skrit in oddaljen od nas, je prišel in postal človek. Da bi nas razumel, je izkusil, kako je živeti na Zemlji. In da bi nas odrešil, je umrl in potem vstal. Če verujemo v tega Boga, ki nas resnično razume, v Sina Jezusa Kristusa, potem veljajo naslednje Jezusove besede tudi za nas, ki smo postali njegovi učenci:

»Vaše srce naj se ne vznemirja. Verujte v Boga, tudi vame verujte! Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem. Ne dajem vam ga, kakor ga daje svet. Vaše srce naj se ne vznemirja in ne plaši.«

Naše srce se torej ne rabi vznemirjati. Verujmo Bogu in mu zaupajmo v svojih življenjih. Okrepimo se danes pri Božji besedi, da bomo stali trdno v času, ki je pred nami. V veri mu izročimo svoje strahove, saj je Bog z nami, On je Emanuel.

dr. Daniel Brkič

Kdor je gostoljuben, postaja bogatejši

»Domačini so nas sprejeli nadvse ljubeznivo.« (Apostolska dela 28,2; SSP)

»Divjaki pa so nam izkazovali ne majhno ljudomilost.« (Dejanja 28,2; Chráska)

Pred dvema tisočletjema se je v Sredozemskem morju zgodil brodolom izrednega pomena za vso človeško zgodovino. Dvesto šestinsedemdeset brodolomcev, vključno z apostolom Pavlom, je preživel zato, ker so jim otočani z Malte izkazali neverjetno prijaznost, čeprav je šlo za tujce. Njihovo gostoljubje je bilo tako veliko in tako nevsakdanje, da nas celo zmede. Običajno smo prijaznejši do tistih, ki jih poznamo, jih imamo radi ali pa računamo, da se nam bo to obrestovalo s koristjo.

Tedanji Maltežani so bili nadvse ljubeznivi do tistih, od kate-

rih niso imeli nikakršne koristi. Neznanci so postali premraženim, mokrim in lačnim ljudem v stiski prijatelji. Domačini so jim ponudili zavetje, hrano in so zakurili ogenj, da bi se segreli. Čeprav so bili otočani divjaki (*bárbaros*), pogani in niso poznali edinega pravega Boga Jahveja, je bila postava zapisana v njihovih srcih (Rim 2,15). To pričuje o tem, da so pravila naravnega zakona univerzalne etike skupna vsem, ne glede na vero in postave. Prijaznost otoških barbarov je preseгла ljubeznivost civiliziranih prebivalcev rimskega cesarstva. Pisec Luka je uporabil grško besedo (*filanthrópia*), iz katere izhaja sodobna beseda filantropija, človekoljubje. Očitno je bil presenečen, da so bili Maltežani, čeprav so bili očrnjeni kot divjaški otoški barbari, sposobni narediti tako plemenito in ljubeznivo dejanje.

Domorodci z Malte niso nikoli srečali ne apostola Pavla ne ostale množice, a so jim vseeno pripravili topel sprejem. Prijaznost teh poganov nas mora kot kristjane predramiti. Otočani so postali nadvse ljubeznivi gostitelji. Tvegali so celo svojo fizično varnost in izčrpali lastne vire. Neznanci bi jim lahko pri-

nesli kako bolezen, stotnik z vojaki z ladje pa bi jih lahko napadel. Kljub vsemu so jih domačini sprejeli nadvse ljubeznivo in jim izkazali človekoljubje, čeprav sta bili njihova religija in kultura drugačna.

Bog je največji človekoljub, filantrop. Evangelist Janez je zapisal, da je Bog tako vzljubil ta svet, človekov svet, da je dal za nas svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje (Jn 3,16). Apostol Pavel je zapisal, da sta se pojavili dobrota in človekoljubnost Boga, našega Odrešenika (Tit 3,4). Bog je prvi emigrant, begunec, ki se je zaradi nas iz nebes izselil v tujino sveta. Kakšno dobrodošlico smo mu izkazali? Križali smo ga. Tako smo se znesli nad Bogom. »Kajti lačen sem bil in mi niste dali jesti, žejen sem bil in mi niste dali piti, tujec sem bil in me niste sprejeli, nag sem bil in me niste oblekli, bolan sem bil in v ječi in me niste obiskali.« (Mt 25,42-43) Kakšno je naše gostoljubje in človekoljubje do današnjih beguncev in tujcev? »Gospod, kdaj smo te videli lačnega ali žejnega ali tujca ali nagega ali bolnega ali v ječi in ti nismo postregli?« Tedaj jim

bo odgovoril: »Resnično, povem vam: Česar niste storili enemu od teh najmanjših, tudi meni niste storili.« (Mt 25,44-45) Apostol Pavel je napisal Rimljanom: »Gojite gostoljubje!« Apostol Peter pa: »Bodite gostoljubni drug do drugega, brez godrnjanja.« V pismu Hebrejcem je zapisano: »Ne pozabite na gostoljubnost. Ker so bili nekateri gostoljubni, so namreč pogostili angele.«

Kakšno je naše gostoljubje in človekoljubje do današnjih beguncev in tujcev? Zakaj smo do njih tako nestrpni? Sovrašтво in strah do tujcev, ksenofobija, je huda duhovna bolezen. Spominja na čase nacizma, da se ohrani čista rasa in ideologija. Stavek iz Apostolskih del, da so tedanje brodolomce, begunce sredi Sredozemskega morja, barbarski in poganski divjaki sprejeli nadvse ljubeznivo, nastavlja družbi 21. stoletja ogledalo. Kakšna je filantropija evropske družbe, ki se razglša za humano in krščansko? Koliko trupel tujcev bo utonilo v Sredozemskem morju zato, ker smo zanetili ogenj vojne med njimi ravno mi? Ne pozabimo: Kdor je gostoljuben, postaja bogatejši.

Rebeka Jovanović

Kot otroci

Otroci so naše največje bogastvo. Otroci delajo mnoge stvari, ki so za nas velikokrat nore, neprijetne, čudne. Njihov govor še ni razvit. Ne znajo se izražati, niso fizično močni. Toda kljub temu osvojijo naša srca. Našo pozornost dosežejo na poseben način in hitro nam zlezejo pod kožo.

Jezus pravi, da Božje kraljestvo pripada otrokom. Evangelij o otrocih govori kot o zgledu, kako je potrebno sprejemati vero. In Jezusov odnos do otrok nam kaže, kako nas Bog sprejema. Meni ta prispevka »otroške vere« vlija veliko upanja.

Velikokrat ne čutimo, da nas Bog ljubi. Mislimo, da nismo dobri in vredni. Zavedamo se, da nismo iskreni in zvesti do Boga. Delamo napake. Jezus pa v evange-

lijih vzame v naročje otroka in reče: »Če se ne spreobrnete in ne postanete kakor ta otrok, ne boste prišli v Božje kraljestvo.«

Otroci so običajno iskreni, pošteni, čistih misli, čistih src. Otroci so ranljivi in odkriti. Ko so otroci vznemirjeni, jokajo. Ko so bolni, prav tako. Predstavljam si, da ležimo na tleh in jokamo kot otrok. Mogoče se nam zdi ta ideja smešna, toda ravno tega si želi Bog. Da sem kot majhen otrok pred velikim Bogom, ki me ljubi prav takšnega, kot sem.

Ljudje imamo razne predstave in mnenja drug o drugem. Toda Jezus nas ljubi in sprejema z vsemi napakami vred in prav takšne, kot smo. Zato pridimo pred njega kot otroci. Saj nas pozna in pred njim se ne rabi mo pretvarjati, da smo močni ali da ga ne potrebujemo. Vsak naš dih in vsak naš gib je, če hočemo ali nočemo, odvisen od Boga.

dr. Daniel Brkič

Ali imamo v Svetem pismu dva Boga?

Krščanska Cerkev se od vedno sprašuje, ne pa samo veruje. Običajno prevladuje mišljenje, da razumskost nasprotuje duhovnosti. Toda krščanstvo ni antiintelektualno. Cerkev potrebuje intelektualce in intelektualci potrebujejo Cerkev, tako kot smo v njej dobrodošli vsi. Sveto pismo je pripoved o življenju Boga in človeka. Kdor ne pozna Svetega pisma, ne pozna niti Jezusa Kristusa (Hieronim). Če je interpretacija Svetega pisma pravilna, se njegove govorice ne dá preslišati, ampak se k njemu zatekamo znova in znova in se nikoli ne naveličamo njegovih večno istih besed (Hans Urs von Balthasar).

Mnogi me kot teologa sprašujejo, ali je Sveto pismo Stare in Nove zaveze zgodba o dveh bogovih, saj je vendar Bog v Stari zavezi videti zelo drugačen od Boga v Novi zavezi. Čemu tak prepad? Teolog Markion je že v 2. stoletju začel počevati, da je Bog Stare zaveze

poln jeze in maščevanja, medtem ko je Bog Nove zaveze poln usmiljenja in ljubezni. Nauk markionizma je Cerkev obsodila. Stara zaveza je res polna neprijetnih likov in dogodkov. Opisi predstavljajo Boga kot ljubosumnega, krivičnega, maščevalnega, kapricastega, zlobnega, nasilnega ... Dozdeva se, da Bog kot »krvoločno božanstvo« spodbuja rasizem, genocide, homofobijo, etnična čiščenja, detomore, inceste ...

Sprejeti moramo, da je v izročilu Svetega pisma koncept razodetja progresiven, evolucijski. Z Bogom so se srečevali moški in ženske in skozi čas vedno bolj spoznavali, kdo in kakšen je Bog v odnosu do drugih bogov in do ljudi. Podobno kot je z vzhajanjem sonca, ki vedno bolj in bolj osvetljuje pokrajino. Sprva so zadeve temačne, nevidne in nejasne, nato pa so čedalje bolj osvetljene. Božje razodetje vstopa v sobo Svetega pisma postopoma, skladno s sposobnostjo našega dojemanja. Bralci vedno bolj in bolj razumevamo pravo Božjo naravo, voljo in načrt odrešenja. V Svetem pismu je resnica ves čas ista, le da je naše dojemanje postopno, pa tudi omejeno. V Novi zavezi ni prišlo do spre-

membe Boga, ampak do polnosti Božjega razodetja istega Boga v Jezusu Kristusu.

Vera v enega Boga, monoteizem, je bil za Jude novost, saj so bili obkroženi z mnogobožtvom, s politeizmom, vraževerstvom in primitivizmom. Sprva so potrebovali močnega Boga, ki je hkrati ljubezniv in zastrašujoč, a se zdi današnjemu bralcu, ki živi v povsem drugačnem kontekstu, neusmiljen, pošasten in zloben, ki prinaša hude težave in veliko trpljenje. Sama konstrukcija idej je dvo-komponentna: Bog, ki je potrpežljiv in počasen v jezi ..., Bog, ki enega vzljubi, drugega pa zasovraži ..., Bog, ki maščuje grehe očetov na potomcih ... Pisci Svetega pisma so sprva Bogu prisojali človeške lastnosti (antropomorfizem).

Jezus Kristus je v Novi zavezi dokončna in popolna objava istega Boga. Je sonce v zenitu. A pri tem običajno pozabimo, da je ravno zadnja knjiga Nove zaveze, Razodetje, najbolj krvočrna in grozljiva knjiga Svetega pisma; ampak le, če gre za njeno nestrokovno razlago, ki ne upošteva zakonitosti apokaliptične književnosti. Vprašanje je, ali bi današnje cerkvene

komisije uvrstile iste knjige v kanon Svetega pisma? Kako se torej spopasti z motečimi besedami in odlomki v Svetem pismu?

Naj navedem nekaj težkih in temačnih mest Svetega pisma: Abraham daje svojo ženo drugemu moškemu, in to kar dvakrat; laže o njeni identiteti; Abraham daruje edinca Izaka na oltarju; Bog zapove genocid Amalečanov in drugih narodov; Jefte ponudi svojo hčer s prisego Gospodu; psalmisti molijo za maščevanje nad svojimi sovražniki; Bog uniči človeštvo s potopom, Sodomo in Gomoro pa z ognjem in žveplom; uničenje mesta Jeriha; umor egipčanske vojske v morju ...

Stari narodi in tudi Judje so verjeli, da je tisti bog, čigar narod je premagan, nemočen. S tem, ko so Judje premagali druge narode, so premagali tudi njihove bogove, vera v Jahveja pa je rastla. Z uničevanjem tujih narodov so uničevali tudi prepričanja o njihovih bogovih. Ne smemo spregledati, da je Bog, ko je šlo za kakršnokoli uničenje, pred uničenjem vedno pravočasno opozarjal in ponujal možnost odrešenja, ali pa odrešenje celo sam pripravil.

Uživam v poslušanju klasične glasbe, predvsem Beethovna, Straussa, Čajkovskega in Mozarta. Predstavljam si, da poslušamo simfonijo, ki je »slečena« vseh visokih tonov, tako da v njej ostanejo le še nizki basi. Takšna glasba je globoka, robustna in močna. Stene bi se toliko tresle, da bi bobnelo in odmevalo kot na gori Sinaj. Moč kontrabasa, rogov in bobnov bi v nas naredili občutek hrupa Stare zaveze; brez milih violin, sladkobne flavte, cimbala in nežnih piščali Nove zaveze. Tako je tudi s Svetim pismom. Jezus je v Stari zavezi zakrit, v Novi zavezi pa razkrit. V Svetem pismu je navdihnjen načrt Božjega odrešenja. Jezus Kristus je rdeča vrvica Svetega pisma. Sveto pismo brez Jezusa Kristusa ne bi bila krščanska knjiga. Naše upanje je Jezus Kristus. On je naš model. Protestantski teolog Dietrich Bonhoeffer je zapisal: »Kristus je središče in moč Svetega pisma, Cerkve in teologije, razuma, duše in duha, pravičnosti, kulture, človeštva, sveta in veselja. Kristjani moramo brati in razumeti Sveto pismo v luči Jezusa Kristusa, ki Sveto pismo razsvetljuje, saj je Bog rekel: »Ta je moj ljubljeni Sin, njega poslušajte.« (Mt 17,5)

Bog Svetega pisma Stare in Nove zaveze je isti Bog ljubezni. Že na prvih straneh Svetega pisma in v celi Stari zavezi se je razodel kot Bog, ki rešuje in

ljubi z večno ljubeznijo. Troedini Bog Oče, Sin in Sveti Duh je občestvo Božje ljubezni. Resnična ljubezen je Bog. »Bog je ljubezen, in tisti, ki ostaja

(prebiva) v ljubezni, ostaja (prebiva) v Bogu in Bog ostaja (prebiva) v njem.« (1 Jn 4,16)

Študent teologije se je ves teden učil za svoj zadnji izpit iz pastoralne, praktične teologije. Ta ocena je bila zanj odločilna.

Na dan izpita je tekel proti fakulteti, a je na zunanjih stopnicah fakultete videl invalidnega berača. Ker je bil pozen, je hitro stekel mimo njega, a se je na vrhu stopnišča zaustavil in pomislil: »Ali naj se vrnem k beraču in mu pomagam ali naj grem raje na izpit?«

Odločil se je, da bo človeku v stiski pomagal. Vrnil se je, ga dvignil in mu kupil hrano, zaradi česar je na izpit zamudil.

Ko je vstopal v razred, je profesor pripravljaj objavo izpitnih ocen. Rekel je: »Izpit je naredil samo en študent.«

Nato je z roko pokazal na vstopajočega študenta, le-ta pa mu je odgovoril: »Gospod profesor, nemogoče, saj jaz sploh nisem izpita pisal.«

Profesor mu je odvrnil: »Berača sem postavil na stopnišče zato, da vidim, ali ste se zares naučili učno snov o služenju. Berač je bil vaš izpit.«

Prevod: uredništvo

Vir: medmrežje

Letnik 36, številka 1-2/2020

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

Na zelenih pašnikih mi daje ležišče;

k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

Izdaja zavod
**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut

Naslov: Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto
Matična številka: 7290624

Ureja uredniški odbor.

Urednik: mag. Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled: Tabita Jovanović, univ. dipl. slov.

Oblikovanje in grafična priprava:
INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Digitalni tisk:
Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:
Revija Vode počitka
INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM
Trdinova ulica 27
8000 Novo mesto

Kontakt:
telefon: 07/334-13-41
gsm: 041/373-505
e-naslov: evc@siol.net

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z donacijami. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Avtorji so se odpovedali honorarju.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave revije Vode počitka lahko nakažete na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0026 2335 307, prejemnik INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto.

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani:

www.evangelijaska-cerkev-nm.si

Slikovno gradivo, objavljeno v Vodah počitka, je prostodostopno na medmrežju in je delo umetnice Elizabete Wang (1942-2016). Slike uprizarjajo Božje odrešenje.

Svetopisemska besedila, objavljena v Vodah počitka, so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

Na zelenih pašnikih mi daje ležišče;

k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

REVIJA VODE POČITKA

Zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut